

'Na regen komt zonneschijn'

Wat ooit begon als blanco vel,
Werd al snel grauw van kleur,
Echt bestaan dat deed ik wel,
Al dan niet in goed humeur

Waar ik rustig werd van regen,
Stormde het in mij
Vaak zaten dingen tegen
En voelde ik mij niet blij

Blij werd ik van onweer,
Wat mij rust gaf in mijn hoofd,
Ik wilde vaak niet meer
Mijn vuurtje was gedoofd

Op een dag kwamen er zonnestrallen
Zo fel als maar kon
Ik was klaar met het verdwalen
En had voor het eerst het gevoel dat ik iets won

Ik won het vuurtje terug in mij
Wat voor zoveel jaren was gedoofd
Voor het eerst was ik weer blij
Was dit mij ooit beloofd?

Ik beloof mijzelf nu eenmaal,
Dat wanneer het vuurtje weer eens dooft
Ik zal terugdenken aan die zonnestraal
Die altijd in mij heeft geloofd.

De zon die zal niet altijd schijnen,
En het zal vast wel weer eens gaan stormen
Maar wanneer je wat gebroken is weer kunt lijmen
Zal je jezelf altijd weer kunnen hervormen

Het is oke als het soms stormt,
En huilen is iets wat mag,
Dat is wat jou vormt
En wie jou maakt tot wie je bent vandaag de dag

Zolang je door de donkere wolken
De zonnestraal blijft zien,
Je onthoud wat jou heeft geholpen
Zul je kunnen leven voor tien.

'Een meisje dat er anders uitzag, maar dit leerde te omarmen'

Ik ben geboren met donker grijze ogen en een kaal hoofdje. Doordat mijn vader en zijn familie erg donkere uiterlijke kenmerken hadden werden mijn donker grijze ogen dan al snel donkerbruin en verandere mijn kale kopje al snel in een dikke bos donkerblond haar. Ik had als kind erg dikke en donkere wenkbrauwen die in het midden ook haartjes hadden, waardoor het leek alsof ik 1 wenkbrauw had. Ook had ik kleine donshaartjes op mijn bovenlip.

Ik was als kind erg angstig en onzeker en geen populair meisje op de basisschool. Ik was daardoor een makkelijk doelwit voor pestkoppen. Ik herinner mij dat er briefjes op mijn rug werden geplakt met 'snorremans' erop en dat er punaises op mijn stoel werden gelegd. Ik had 1 vaste pestkop die zelf uit een andere klas was weg gepest. Hij pestte mij met mijn wenkbrauwen en maakte als hij mij zag vaak rare bewegingen, als een soort aap. Omdat die ook heel behaard zijn. Hij vertelde mij elke dag opnieuw hoe lelijk mijn wenkbrauwen wel niet waren en hoe lelijk ik zelf was. Ik praatte hier thuis niet vaak over en kropte dit allemaal op. Toen hij uiteindelijk op een klssefeest in groep 8, waar ik mij erg op had verheugd, mij weer begon te tergen knapte er iets in mij; ik ben als een gek op hem gaan inbeuken. Ik was eigenlijk totaal geen agressief kind maar doordat hij mij zolang en zo erg had gepest, kwam al mijn opgekropte woede eruit. Mijn ouders zijn uiteindelijk gebeld en die hebben mij opgehaald. Doordat ik op de basisschool zo gepest ben, ben ik naar een kleine middelbare school gegaan waar een goed anti pest beleid was. Het pesten is toen gelukkig gestopt. Eenmaal een paar jaar verder, op een nieuwe school in de derde klas, begon het pesten helaas weer. Ik was net uit een klinische opname gekomen en was door medicatie die ik daar had gekregen erg zwaar geworden. Ik woog op 14jarige leeftijd 80 kilo. Ook dit was weer een reden voor klssgenoten om mij te pesten. Ik werd vaak uithescholden op MSN en jongens uit mijn klas stuurde mij bewerkte fotos van mijzelf met lelijk en dik erboven. Ik zat midden in de puberteit en kampte met een ontzettend minderwaardigheidscomplex, mede door het pesten. Ik vond mijzelf lelijk en walgde ontzettend van mijzelf. Zo erg, dat ik er zelfs spiegels door kapot sloeg. Op 15jarige leeftijd ontwikkelde ik een eetstoornis. Ik was na een lange periode van niet eten erg mager geworden. Op een avond gebeurde er iets wat ik nooit zal vergeten. Ik werd aangesproken door een man die aan mij vroeg of ik er wel eens had gedacht om model te worden. Ik kon mijn oren niet geloven en dacht in eerste instantsie dat hij een grapje met mij uithaalde, maar hij was serieus. Dit was het eerste moment waarop ik geloofde dat ik wel mooi was, en dat ik er mocht zijn. Ik heb een aantal fotoshoots mogen doen, wat ik ontzettend leuk vond en waardoor mijn zelfvertrouwen ook groeide, maar van een echte modellen carrière kwam het helaas nooit; ik was door nieuwe medicatie weer erg aangekomen in gewicht en dus te 'dik' om model te kunnen zijn.

Ik ben inmiddels een volwassen vrouw van 32 en kijk nu gelukkig een stuk anders tegen mijzelf aan dan vroeger. Mede door het volgen van therapie. Ik zie nu in dat ik een mooie vrouw ben, en dat altijd al ben geweest. Wat betreft mijn wenkbrauwen; ook van die zie ik in dat ik eigenlijk gezegend ben met zulke dikke, donkere wenkbrauwen. Ik weet dat er vrouwen zijn die een moord doen voor wenkbrauwen zoals ik die heb die nooit getekend of getattooerd hoeven worden. Ook mijn rondingen heb ik weten te omarmen. Ik wil andere kinderen in soortgelijke situaties

graag meegeven dat ze erover kunnen en mogen praten bij iemand bij wie ze zich vertrouwd voelen en zich niet hoeven te schamen voor eventueel opvallende uiterlijke kenmerken. Iedereen is mooi zoals hij of zij is en niemand heeft het recht jou te kwetsen of te pesten. Doordat ik er als kind lange tijd niet over durfde te praten droeg ik al het verdriet in mijn eentje en kropte ik alles op, waardoor er dus uiteindelijk iets is geknapt.

Mijn pest verleden heeft mij uiteindelijk een sterker mens gemaakt en mij een dikkere huid gegeven. Mocht iemand iets aan te hebben merken op mijn uiterlijk, dan laat ik dat lekker bij diegene en kan die van mij part de pot op. Ik weet nu zelf dat ik een mooie vrouw ben en dat ik er mag zijn en goed ben zoals ik ben.

Beauty goes deeper than the surface